

יוסי כהן:

„אפילו אמא שלי נוסעת רק באוטובוס!“

יוסי כהן, נהג מונית שירות בקו 4 בתל-אביב, נשוי ואב לשתי בנות בוגרות. הוא בדרך-כלל איש שמח בחלקו. אם יוסי כהן התחיל להתלונן, מיהו ממחזיקי מכוניות ה.וולבו" צריך להתחיל לדאוג. ואם הישראלי הממוצע התחיל לחסוך 30 שקל סימן שהקטסטרופה כבר לא עומדת בפתח – היא נכנסה הביתה.

● מה קורה אצלך, יוסי?

יש ירידה דראסטית בכמות הנוסעים בשירות המונית, ומכאן ירידה דראסטית בכסף שאני מסוגל להביא הביתה.

● תמיד אחרי העלאת מחירים אנשים נוטים להצטמצם, אבל אחרי שבועי שבועיים זה עובר להם.

לא במיקרה הזה. הירידה בנוסעים לא נעשתה ביום אחד. היא נמשכת כמה חודשים ולכן אני לא צופה שינויים לטובה, רק לרעה.

● בשאתה אימך שיש פחות נוסעים, לכמה פחות אתה מתכוון?

אנחנו 71 בעלים של מוניות שירות בקו 4 בתל-אביב. בשנה שעברה, למשל, בתקופת החגים, פשוט לא הצלחנו לעמוד בעומס. אנשים חיכו בתחנות חצאי שעות ולא היה כסף ריק אחר באי נסיעה. היום אנחנו מחכים לנוסעים חצאי שעות וכשנמאס לנו לחכות אנחנו יוצאים לדרך, מתוך תיקווה למצוא נוסעים לאורך הקו. או לפעמים מוצאים אחד או שניים ולפעמים גומרים את המסלול ריקים לגמרי. זה לא קרה בעבר. וכשאני גומר מסלול ריק או חצי מלא זה לא רק שלא הרווחתי, אלא הפסדתי כסף מהכיס שלי.

● הברל המחיר בין נסיעה באוטובוס ובין נסיעה במונית שירות הוא 30 שקל. אתה רוצה להגיד שכל עם ישראל נהיה הסכוני פיתאום?

קרה דבר מעניין. היחידים שעוד נוסעים איתנו הם אנשים צעירים וממזרחים. המבוגרים קונים כרטיסיות לאוטובוס ואז הברל המחיר הוא יותר גדול. אפילו אמא שלי לא רוצה לשמוע על מונית שירות. היא נוסעת רק בכרטיסיה של אוטובוס.

● כמה שעות אתה עובד ביום?

8 שעות, ותאמיני לי ששמונה שעות של נסיעה בתוך תל-אביב, זה עבודה קשה.

● למה לא תשכיר את המונית למישהו שיעבוד עליה עוד 8 שעות, וכך תגדיל את הרווחים שלך?

מי זה המטומטם שירצה לשכור ממני מכונית ולנסוע בה ריק?

● מה הפיתרון לבעיה שלך?

או שהמשלה תפסיק לסכסך את האוטובוסים, ואז מייד לא יהיה שום הברל במחיר הכרטיס. או שאני אתחיל היום, בגיל 50, לחשוב על מיקצוע חדש.

רם ישי:

„לא רואה בעיה במציאת דופא לערבה!“

רם ישי, 60, נשוי, אב לשתי בנות בוגרות. הוא בדרך-כלל איש שמח בחלקו. אם רם ישי כהן התחיל להתלונן, מיהו ממחזיקי מכוניות ה.וולבו" צריך להתחיל לדאוג. ואם הישראלי הממוצע התחיל לחסוך 30 שקל סימן שהקטסטרופה כבר לא עומדת בפתח – היא נכנסה הביתה.

● מה קורה אצלך, רם?

יש ירידה דראסטית בכמות הנוסעים בשירות המונית, ומכאן ירידה דראסטית בכסף שאני מסוגל להביא הביתה.

● תמיד אחרי העלאת מחירים אנשים נוטים להצטמצם, אבל אחרי שבועי שבועיים זה עובר להם.

לא במיקרה הזה. הירידה בנוסעים לא נעשתה ביום אחד. היא נמשכת כמה חודשים ולכן אני לא צופה שינויים לטובה, רק לרעה.

● בשאתה אימך שיש פחות נוסעים, לכמה פחות אתה מתכוון?

אנחנו 71 בעלים של מוניות שירות בקו 4 בתל-אביב. בשנה שעברה, למשל, בתקופת החגים, פשוט לא הצלחנו לעמוד בעומס. אנשים חיכו בתחנות חצאי שעות ולא היה כסף ריק אחר באי נסיעה. היום אנחנו מחכים לנוסעים חצאי שעות וכשנמאס לנו לחכות אנחנו יוצאים לדרך, מתוך תיקווה למצוא נוסעים לאורך הקו. או לפעמים מוצאים אחד או שניים ולפעמים גומרים את המסלול ריקים לגמרי. זה לא קרה בעבר. וכשאני גומר מסלול ריק או חצי מלא זה לא רק שלא הרווחתי, אלא הפסדתי כסף מהכיס שלי.

● הברל המחיר בין נסיעה באוטובוס ובין נסיעה במונית שירות הוא 30 שקל. אתה רוצה להגיד שכל עם ישראל נהיה הסכוני פיתאום?

קרה דבר מעניין. היחידים שעוד נוסעים איתנו הם אנשים צעירים וממזרחים. המבוגרים קונים כרטיסיות לאוטובוס ואז הברל המחיר הוא יותר גדול. אפילו אמא שלי לא רוצה לשמוע על מונית שירות. היא נוסעת רק בכרטיסיה של אוטובוס.

● כמה שעות אתה עובד ביום?

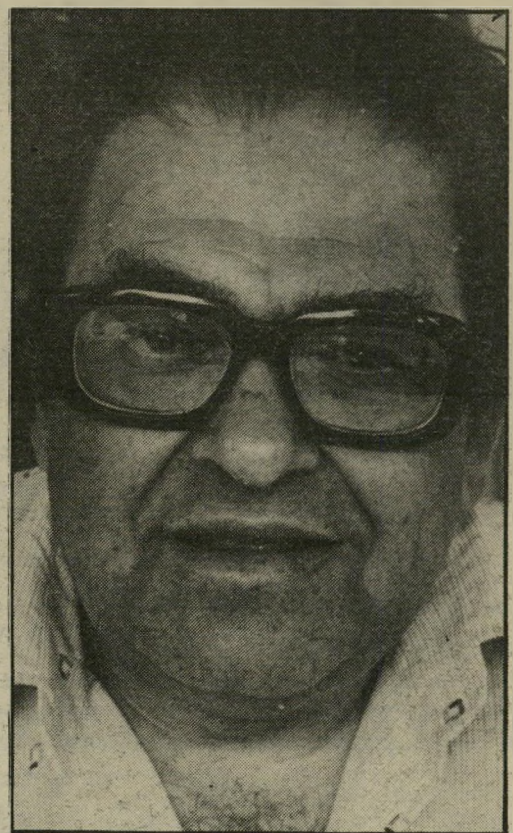
8 שעות, ותאמיני לי ששמונה שעות של נסיעה בתוך תל-אביב, זה עבודה קשה.

● למה לא תשכיר את המונית למישהו שיעבוד עליה עוד 8 שעות, וכך תגדיל את הרווחים שלך?

מי זה המטומטם שירצה לשכור ממני מכונית ולנסוע בה ריק?

● מה הפיתרון לבעיה שלך?

או שהמשלה תפסיק לסכסך את האוטובוסים, ואז מייד לא יהיה שום הברל במחיר הכרטיס. או שאני אתחיל היום, בגיל 50, לחשוב על מיקצוע חדש.

שמואל אבידור הכהן:

„הרבנים לא שקלו על מה הם חותמים!“

שמואל אבידור הכהן, 60, נשוי, אב לשתי בנות בוגרות. הוא בדרך-כלל איש שמח בחלקו. אם שמואל אבידור הכהן התחיל להתלונן, מיהו ממחזיקי מכוניות ה.וולבו" צריך להתחיל לדאוג. ואם הישראלי הממוצע התחיל לחסוך 30 שקל סימן שהקטסטרופה כבר לא עומדת בפתח – היא נכנסה הביתה.

● מה קורה אצלך, שמואל?

יש ירידה דראסטית בכמות הנוסעים בשירות המונית, ומכאן ירידה דראסטית בכסף שאני מסוגל להביא הביתה.

● תמיד אחרי העלאת מחירים אנשים נוטים להצטמצם, אבל אחרי שבועי שבועיים זה עובר להם.

לא במיקרה הזה. הירידה בנוסעים לא נעשתה ביום אחד. היא נמשכת כמה חודשים ולכן אני לא צופה שינויים לטובה, רק לרעה.

● בשאתה אימך שיש פחות נוסעים, לכמה פחות אתה מתכוון?

אנחנו 71 בעלים של מוניות שירות בקו 4 בתל-אביב. בשנה שעברה, למשל, בתקופת החגים, פשוט לא הצלחנו לעמוד בעומס. אנשים חיכו בתחנות חצאי שעות ולא היה כסף ריק אחר באי נסיעה. היום אנחנו מחכים לנוסעים חצאי שעות וכשנמאס לנו לחכות אנחנו יוצאים לדרך, מתוך תיקווה למצוא נוסעים לאורך הקו. או לפעמים מוצאים אחד או שניים ולפעמים גומרים את המסלול ריקים לגמרי. זה לא קרה בעבר. וכשאני גומר מסלול ריק או חצי מלא זה לא רק שלא הרווחתי, אלא הפסדתי כסף מהכיס שלי.

● הברל המחיר בין נסיעה באוטובוס ובין נסיעה במונית שירות הוא 30 שקל. אתה רוצה להגיד שכל עם ישראל נהיה הסכוני פיתאום?

קרה דבר מעניין. היחידים שעוד נוסעים איתנו הם אנשים צעירים וממזרחים. המבוגרים קונים כרטיסיות לאוטובוס ואז הברל המחיר הוא יותר גדול. אפילו אמא שלי לא רוצה לשמוע על מונית שירות. היא נוסעת רק בכרטיסיה של אוטובוס.

● כמה שעות אתה עובד ביום?

8 שעות, ותאמיני לי ששמונה שעות של נסיעה בתוך תל-אביב, זה עבודה קשה.

● למה לא תשכיר את המונית למישהו שיעבוד עליה עוד 8 שעות, וכך תגדיל את הרווחים שלך?

מי זה המטומטם שירצה לשכור ממני מכונית ולנסוע בה ריק?

● מה הפיתרון לבעיה שלך?

או שהמשלה תפסיק לסכסך את האוטובוסים, ואז מייד לא יהיה שום הברל במחיר הכרטיס. או שאני אתחיל היום, בגיל 50, לחשוב על מיקצוע חדש.

60 רבנים חתמו על מיכתב בקשה לשחרר את עצורי המחתרת, כדי שיבלו את החגים עם משפחותיהם. שמו של הרב הכי מכובד, לפי דעתי הפרטית, הרב שמואל אבידור הכהן, לא נכלל ברשימה. שאלתי אותו מדוע לא חתם גם הוא על הבקשה.

לא צריך לעשות מזה עניין כל-כך גדול. גם בין הרבנים יש כאלה שעצם ההודמנות לחתום את שםם באיזה מקום, עושה להם טובה. מיהו נתן להם לחתום על מיסמך שעוסק ב„רחמונס“, או אף אחר לא התעמק בבעיה וחתם. אנחנו חיים בתקופה שלא שומעים את הרבנים במקום שצריך לשמוע. אז למה להתפלא ששומעים אותם במקום שלא צריך.

● מה ציפית לשמוע מהם ולא שמעת?

ציפיתי לשמוע, למשל, את רבני באר-שבע, שיגידו משהו על הבחור שהתאבד בעירם בבדידות. ציפיתי שהרבנים יגידו איוו מלה על ההתייירויות בערב ראשיהשנה. ציפיתי לאיוו ררשה על המכה של תאונות-הדרכים. על כל אלה לא שמעתי מלה. אבל על בעיה שנויה במחלוקת עמוקה בתוך העם, ושנמצאת בטיפול של בית-הדימשפט הישראלי, דווקא יש להם מה להגיד. וזאת לא פעם ראשונה. אני זוכר שלפני כמה שנים, עלו רבנים חשובים לחדרו של אסיר שנשפט על עבירות פליליות ואירגנו בתאו מניין וניחום גבליים. זה התפקיד שלהם?

● ומה עם „הרחמונס“, כמו שאתה אומר? הרי זה חלק מתפקידם לרחה.

גם ליבי נכמר על כל אסיר שמבלה את החג בבית-הסודר. אבל אותו לב יכמר גם על כל חייל שמבלה את החג בצידון או על אגם קרעון. למה לא חשבו גם עליהם? ועוד דבר שאני ממש לא מבין. למה עצירי המחתרת מעוניינים בכלל בהשתדלות הזאת. הרי לפי דעתם, הם הרימו דגל חשוב והלכו לעשות מעשים על קידוש השם. מתוך קומה זקופה. איך זה שברגע שהם נתפסים, הם הופכים להיות נעבכים כאלה שרבנים צריכים לבקש טובות עבורם? לא זוכר שככה התנהגו אנשי הלח"י והאצ"ל וההגנה כשהם נתפסו. אבל בואי נחזור לרבנים. אני לא חושב שאף אחד מהם שקל ברצינות על מה הוא חותם. להם עדיין יש ההשקפה הגלותית, שאם יהודי יושב בשבי אצל השלטונות, צריך להוציא אותו משם.